

ÚJ, MAGÁVAL RAGADÓ REGÉNYSOROZAT A MUNKAKUTYÁKRÓL
AZ ELSŐPRŐ SIKERŰ *EGY KUTYA NÉGY ÉLETE* ÍRÓJÁNAK TOLLÁBÓL

ZEUSZ,
A VÍZIMENTŐ
KUTYA
W. Bruce Cameron

W . B R U C E C A M E R O N

ZEUSZ,
A VÍZIMENTŐ
KUTYA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

ELSŐ FEJEZET

Valami változás állt be a kutyacsaládomban.

Egészen eddig a világom az alomtársaimból és egy Roger nevű férfiből állt. (Roger volt az, aki előállt azzal a briliáns ötlettel, hogy nedves tápot kapjunk.) És aztán ott volt még a kutyaanyukám és az udvar, amiben éltünk. Mindegyikünk kapott nevet (én a Zeuszt), és ez volt az életünk – egy csodálatosan szuper élet.

Egy nap azonban jött két nő és egy gyerek, akik játszani kezdtek az egyik testvéremmel, Ladyvel. Amikor a játék után elindultak, magukkal vitték Ladyt. Aztán egy másik testvérem, Henry is elment egy egész embercsapat kíséretében – annyi gyerek volt köztük, hogy meg se tudtam számolni őket! Azután Snoopy volt az, aki eltűnt. És nagy meglepetésemre nemsokára anyukámat is elvitték.

Az jutott eszembe, hogy anyukám és a testvéreim talán *családot* kaptak. A gondolattól rögtön álmodozni kezdtem. Roger nem töltött velünk sok időt. Én imádtam a napsütésben a gyepen ugrádozni, ahol a többi kutya volt a társaságom. Egy saját család viszont sokkal jobb lenne – egy csomó ember, akik csak velem törődnének.

Csakhogya ez nem történt meg. Egyetlen család sem jött értem, és Troy testvéremért sem. Troy és én gyanakvóan méregettük egymást. Valamilyen oknál fogva nem voltunk elég jók ahhoz, hogy saját családot kapjunk. Vajon ennek az lehetett az oka, hogy mi voltunk az alom legnagyobb termetű kutyái? Vajon az emberek jobban szeretik a kisebb kutyusokat? Sokat aggodalmaskodtam emiatt, miközben a pázsiton feküdtem és rágcsáltam a botokat vagy épp Troy fülét, esetenként pedig a saját mellső lábamat, csak hogy megtudjam, milyen az íze.

Troy miért nem volt elég jó egy saját családhoz? És én?

Sok idő eltelt, aztán egy nap nyílt a kapu. Troy és én teljesen bepörögtünk, mert egy új család lépett be rajta: egy nő, egy férfi és sok embergyerek.

– Troy, Zeus! Ők itt az 'Öpūnui család – mutatta be őket Roger.

A gyerekek elválasztottak a testvéremtől, de mindegyikünket osztatlan figyelemmel árasztottak el. Mennyi szimatolni való láb és boka! Mennyi nyalogatni való ujj! Mennyi simogató kéz! *Igen!* Ez az, amit én is akartam.

Végre megismerkedtem a családommal.

– Szóval egy farmon születtek ezek a kiskutyák? – kérdezte a nő, és lehajolt Troyért. Irigyen néztem, ahogy a testvérem a karjaiban fészkelődik.

– Így van – felelte Roger. – A vemhes szuka egyszer csak megjelent a farmon. Se chip, se nyakörv.

– Igazán gyönyörű csokoládészínű labradorok. Nem is tudom, hogy bírja. – A nő szomorkás mosollyal nézett Rogerre. – Én mind egyiket meg akarnám tartani magamnak.

– Az állatmentés nem könnyű – ismerte be Roger. – Nem engedjük meg magunknak, hogy megszeressük őket. Sokkal fontosabb, hogy új otthont találjunk nekik.

– Akkor ez hogyan is működik? – kérdezte a felnőtt férfi. Megsimogatta Troy fejét, de ekkor már nem voltam irigy, mivel egy fiú és egy lány éppen elárasztott a kedves figyelmével; addig simogatták a puha, kerek hasamat, míg boldogan sóhajtozni nem kezdtem.

Roger bólintott.

– A telefonban említettem Marco Ricci nevét. Ő egy mentős, aki tagja az oahui kereső- és mentőszolgálatnak. Néhány nap múlva eljön, és eldönti, melyik kutyára van szüksége. Neki tartogattam ugyanis a két legokosabbat. Miután ő választ, önök megkaphatják a másikat, ha akarják.

– Ó, mindenképpen akarjuk – biztosította a nő Rogert.

– Érdekes fickónak hangzik – jegyezte meg a férfi.

– Marco? Ó, igen, ez a tökéletes szó rá: érdekes – mondta kuncogva Roger. – Rendkívül összeszedett és gyakorlatias. Ha azt mondja, hogy 10:35-kor itt lesz, pontosan akkor fog megérkezni. Egyszer Olaszországban volt rokonlátogatáson, és visszatérve eldöntötte, hogy vízimentő kutyákat fog kiképezni. Azt mondják róla, hogy most már ő a világon a legjobb ebben.

– Azt nem tudom, hogy mi mennyire vagyunk jók a kutyák tanításában, de az biztos, hogy Troy vagy Zeusz igen sok szeretetet fog kapni tőlünk – felelte a férfi mosolyogva.

Ezután a férfi és a nő kezdett el simogatni engem, míg a gyerekek Troyjal játszottak egy botot húzkodva. Minden úgy zajlott, ahogy kell, éppen ezért Troy és én teljesen megrökönyödtünk, amikor a család úgy ment el, hogy egyikünket se vitte magával. Pedig mi olyan jók voltunk! Sok nap telt el látogató családok nélkül. Egészen biztos voltam benne, hogy Troy volt a probléma forrása.

Egy reggel éppen mélyen aludtunk, amikor olyan érzésem támadt, mintha egy eddig ismeretlen személy érkezett volna. Troy és én alig

nyitottuk ki a szemünket, amikor észrevettük, hogy egy férfi térdel előttünk és mosolyog le ránk. Megszimatoltam a kezét. Intenzív illatokat éreztem, köztük más kutyák szagát is. A férfi sötét szeme és haja Rogeréhez hasonlított, de a karja és a keze világosabb volt.

Roger elégedetten nézte, ahogy Troy és én felélénkülünk, és igyekszünk az új jövevény arcát megnyalogatni.

– Egy család már sorban áll azért, amelyiket nem választod ki, Marco. Ez itt Troy, ez pedig Zeusz – magyarázta Roger. A nevemet hallottam, de a férfira koncentráltam, és játékból rágcásálni kezdtem a kezét, mégpedig azzal a céllal, hogy megértse, *nekem* kellene az ő kutyájává válnom, nem pedig Troynak.

Nagyon meglepődtem, amikor mindkettőnket felvett, majd felgyenesedett. Troy és én csak bámultunk egymásra, ugyanis nagyon magasan voltunk.

– Köszí, hogy ennyi ideig megőrizted nekem őket – mondta az új férfi kedélyesen. – Tudom, hogy könnyebb egészen kicsi kutyákat örökbe adni, de három hónapos koruk előtt lehetetlen felmérni őket.

Roger vállat vont.

– Sokat teszel a menhelyünkért, Marco. És ahogy mondtam, lesz családja annak is, amelyik nem felel meg neked.

– Ó! – ellenkezett a férfi. – Abban biztos vagyok, hogy mind-egyikük jó. De a vízimentő munkához *rettenthetetlennek* kell lenni. A mai nap végére tudni fogom, hogy alkalmas-e valamelyikük a program elvégzésére.

Még soha nem jártam a kertkapun kívül, ezért amikor a férfi ki lépett velünk, az orrom máris szimatolta az új szagokat a levegőben. A férfi ránk mosolygott, és azt kérdezte:

– Készen álltok egy kis kocsikázásra a terepjáróban?

Egy ketrecbe zsúfolt minket az autó hátuljába, majd becsukta az ajtaját. A mi ketrecünk mellett volt egy másik, és ott ült benne egy másik kutya! Kan kutya volt, hatalmas termetű. Fehér pofáján pötytyők sötétlettek, mintha saras lett volna. Troy és én egymásra próbáltunk mászni, hogy jobban megnézhessük őt.

– Az ott Medve – közölte a férfi, mielőtt előrement, és beült a vezetőülésbe. – Rendben, kiskutyák, lássuk, melyikőtök lesz a következő vízimentő kutyánk! – kiáltott hátra.

Hamarosan éreztük, hogy mozgásban vagyunk. Troy ideges terpeszbe helyezkedett. Én az orromat megemelve szimatoltam az elsuhanó illatok egyvelegét: madarakat, virágokat és egyéb élőlények szagát, de legfőképpen a mellettünk lévő hatalmas kutyaét. A mancsom alatti talajon éreztük a mély zúgás keltette rezgést.

Vajon így távoztak a testvéreink is, amikor az új családjaik kivitték őket a kertkapun?

Egy idő után a zúgás abbamaradt, és megálltunk. Troy elesett. Szúrós, tiszta, szinte túl intenzív szagok hatoltak az orromba. A férfi kiemelt a ketrecből, és a langyos betonra tett minket.

– Nicsak! Mit hoztál, Marco? – kérdezte egy nő mosolyogva. Ekkor jutottam arra a következtetésre, hogy ez a „Marco” valószínűleg a neve lehet a férfinak, aki elhozott minket; ugyanúgy, mint ahogy Roger az Roger, ahogy én Zeusz vagyok, Troy pedig Troy.

Az asszony alacsonyabb volt Marcónál, és ugyanolyan erős, kissé szúrós szaga volt; minden más illatot kiszorított ez a rendkívül tiszta szag.

– Aloha, Jessica! Ez itt Troy és Zeusz.

– Ő pedig a híres Medve – jegyezte meg a nő vidáman, ahogy a nagy kutya lehuppant mellénk. Troy és én rögtön szimatolni kezdtük, rámásztunk és elárasztottuk a szeretetünkkel. Unott képpel nézett

minket, miközben mi az állát próbáltuk elkapni, hogy megrágcsáljuk. – Milyen nagy termetű!

– Medve feje angol szetter, a teste pedig az anyjához hasonlóan újfundlandi.

– Gyönyörű szép! Rendben, az egész nap a rendelkezésedre áll, mert a vízipark be van zárva a szokásos tavaszi ellenőrzés miatt – közölte a nő Marcóval.

– Az bőven elég nekem. Én csak arra vagyok kíváncsi, hogy hogyan reagálnak olyasfajta ijesztő dolgokra, mint a vízciszda vagy a hullámedence. Egy vízimentő kutyának úgy kell gondolnia a vízre, mint a levegőre: olyan közeg, amiben tudnia kell mozogni.

– Jó szórakozást! – mondta a nő mosolyogva.

– Oké, kutyák! Kutyák! – Hallottuk, hogy Marco éles hangon szólt, ezért csodálkozva felkaptuk a fejünket. Valamilyen okból kifolyólag futni kezdett előlünk. Vajon nem kedvel minket?

A nagy kutya követni kezdte Marcót, mi meg követni kezdtük a nagy kutyát. Most már értettem, mi történik: kergetőzés játék jön! Befutottunk valami kapun, és egy olyan betonos részre értünk, ami csúszós és kemény volt a mancsom alatt. Hamar ráeszméltem, hogy Troy gyorsabb nálam, ez pedig nagyon frusztrált. Akármit csináltunk is, azt akartam, hogy Marco engem szeressen a legjobban azért, mert megteszem, amit kér.

Marco elérte a tiszta, csillogó vízzel teli medence lejtős szélét. Szóval innen jött ez a szúrós szag: a vízből! Egyáltalán nem olyan szaga volt, mint otthon az udvaron a tálkában lévő víz.

Marco nem állt meg. Csak futott tovább, egyenesen bele a furcsa szagú vízbe. Először nagyon sekély volt, de gyorsan mélyült. Eleinte csak a bokájáig ért, aztán hirtelen már a térdéig.

Medve nem tétovázott, ezért Troy és én sem. Utánvetettük magunkat először galoppozva, majd elrugaszkodva, végül pedig úszva, hogy elérjük Marcót, aki megállt előttünk, majd megfordult, és ránk mosolygott.

– Nézzenek oda! Nagyon jó kutyák vagytok!

Troy és én odaértünk Marcóhoz, és nem tudtuk, most mit tegyünk. Próbáltam felmászni Marco lábán, de nem sikerült. Víz fröcscent az orromba, de prüszkölve tempóztam olyan gyorsan, ahogy csak bírtam.

– Gyerünk, Zeus! Gyerünk, Troy! Gyerünk, Medve! – Marco megfordult, és a vízben gázolva erőteljes léptekkel a part felé indult. – Menjünk át a sodrófolyosóhoz!

Ráéreztem, hogy a nagy kutya neve csakis Medve lehet.

Köveltük Marcót további járdákon, míg meg nem szűnt a betonösvény a lábunk alatt. Előttünk most gyorsan mozgó, ugyancsak szúrós szagú víz folyt. Marco és Medve még csak le sem lassított. Továbbhaladtak, és a levegőbe felugorva beleugrottak a vízbe.

Olyan gyorsan futottam, hogy ha akartam volna, akkor se tudtam volna megállni. Egy pillanat alatt a perem fölé értem, és aztán csak zuhantam. Buborékok közé estem, majd pislogva és teljesen összezavarodva feljöttem a felszínre.

Medve körbe-körbeúszkált Marco körül, ezért követni kezdtem őt. Az úzás kicsit olyan volt, mint a futás, csak a vízben nehezebb volt mozgatni a lábamat, mint a földön.

Marco felállt, és a víz mintha kettévált volna mögötte. Amikor felé úsztam, könnyű volt haladni. De amikor megpróbáltam távolodni tőle, a víz erősen tolni kezdett engem. Olyankor nehezen tudtam folytatni a mozgást.

– Zeusz! Ó, ez ügyes volt! Nézzenek oda, micsoda bátor kutyus!
– Felnézett. – Gyerünk, Troy!

Troy még mindig a betonon állt, kissé messzebb tőlünk, és idegesen csóválta a farkát. Ő nem akart beugrani, de láttam rajta, hogy ő is vágyik arra a dicséretre, amit én kaptam. Talán a testvérem is rájött arra, amire én is: ha Marcót boldoggá tesszük, akkor az azt jelenti, hogy nekünk is lesz saját családunk.

Troy még egyszer, utoljára rám nézett, majd elrugaszkodott a szegélytől, és beugrott közénk a vízbe. Elmerült, majd prüszkölve a felszínre jött.

– Jó kutya! Ügyes! – mondta neki Marco. Nem tudtam, ez mit jelent, de hallottam a hangjában az elégedettséget. Troy és én végre rájöttünk, hogyan okozunk örömet Marcónak.

Marco kivezényelt minket a vízből, és újra meg újra megcsináltatta velünk ugyanazt a trükköt, a folyásiránynak megfelelően haladva. Minden alkalommal egyre magasabb volt a perem, amiről ugrotunk, az alattunk lévő víz pedig egyre mélyebb lett. Troy tétovázása teljesen elmúlt, és amennyire láttam, teljesen egyformán teljesítettünk. Ezt eléggé sajnáltam. Bár az nem zavart, hogy Marco kedveli Troyt, de én azt akartam, hogy engem jobban kedveljen.

– Nagyon jó kutyák vagytok! – dicsért meg mindkettőnket Marco. Jólesett ezt hallani, akármit is jelentett. Marco hangja elégedetten csengett, én pedig örültem, hogy elégedettséget keltettem benne.

– Rendben, akkor jöhet a hullámedence.

Ekkorra már rájöttem, hogy bármi történik is, a nagy kutyát kell utánozni. Amikor Medve Marco után úszott a széles, lapos medencébe, utánuk úsztam. Az úzás egyre könnyebben ment, és kezdtem rájönni, hogyan tartsam az orromat elég magasán ahhoz, hogy ne menjen bele víz.

Megdöbbsentem, ahogy a víz hirtelen felduzzadva magasra emelt engem, aztán hirtelen leapadt. Troy úgy döntött, hogy elege van ebből, ezért kiszökött a partra, én viszont a vízben maradtam Medvével és Marcóval.

– Nincs semmi gond. Látod? Ez csak egy hullám. Nincs semmi baj – bátorított Marco.

A medence közepére úsztunk, és újra meg újra jöttek a magas hullámok. Először felemeltek, majd a fejemre zúdították a vizet, amitől elmerültem. Furcsa és zavarba ejtő volt, de megtanultam, hogy úgyminden alkalommal feljutok a felszínre, ezért nem volt olyan vészes. Marco pedig boldog volt tőle.

Végül csatlakoztunk Troyhoz, aki a hullámmedence szélén várt minket. Láttam a testvéremen, hogy éppen olyan fáradt, mint én, pedig ő csak körbe-körberohangált és csaholt, miközben idegesen nézte, ahogy a hullámok folyton betemetnek minket.

– Csak egy utolsó dolog – ígérte Marco. Követtük őt, de már nem kirobbanó energiával, csupán tartottuk a tempóját, ahogy egy lépcsősorhoz közeledtünk.

Lehajolt, és a kezébe vette Troyt. Kétségbeesve néztem, ahogy Marco a testvéremmel a hóna alatt felmegy a meredek fokokon. Medve önállóan lépkedett fel.

Egyedül maradtam! Egy vakkantás vajon megfelelő reakció lenne? A legalsó lépcsőfokra tettem a mellső mancsomat, és zavarodottan, de farkcsóválva néztem felfelé.

Hogyan juthatnék fel én is oda? A testvérem önelégülten nézett le rám Marco karjából, és nyilvánvalóan azt hitte, hogy a férfi őt választotta kettőnk közül.

De Marco rájött, mi a gond. Hiszen én szerettem Marcót! Viszszajött értem, és felvitt Troy mellé, úgyhogy megint egyenrangúak

lettünk. Egy fényes, csillogó medence fölött egy apró, magas emelvényen álltunk. Alig fértünk el rajta együtt.

Marco leült, majd megszólalt:

– Oké. Ígérem, hogy ilyen a való életben sosem fog történni. Ki akar elsőnek menni? – Egyre előrébb helyezkedett, addig, míg a lábai már lelógtak az emelvényről, rá egy hosszú, vizes rámpára. – Készen álltok a csúszdára? Készen állsz, Troy? Zeus? Jöhet a csúszda?

Ettől kezdve erre a helyre csak úgy gondoltam, hogy „a csúszda”.

Legnagyobb megdöbbenésemre Marco ellökte magát a kezével, és leszáguldott a rámpán. Eltűnt az emelvényről! Nagy csobbanással a medencébe esett, én pedig aggódalmasan nyüsztíteni kezdtem. Egy pillanattal később azonban felállt a vízben, és összecsapta a tenyerét.

– Medve!

A nagy kutya meglódult, és ő is a medencébe csúszott. Teljes megörökönnyel ámultam azon, hogy egy kutya képes lehet ilyesmire.

– Oké, Zeus! Oké, Troy! Gyertek!

Kezdtém érteni a *gyertek* szót. Marco olyankor mondta ki, amikor azt akarta, hogy mindnyájan egy helyen legyünk. De vajon most miért mondja? Hiszen ott van kettőnk között a csúszda, ami elválaszt minket!

Lenéztem a meredek rámpán, és hevesen dobogott a szívem. Bár az előbb voltam szemtanúja annak, hogy Medve lecsúszott, mégis úgy tűnt, Marco lehetetlent kér. Troy rettegve nyüsztített. Nem fordulhattunk vissza, mert a talaj alattunk túlságosan messze volt. De előrefelé is éppen olyan veszélyesnek tűnt az út.

– Troy! Zeus!

Reszketve tettem egyik mancsomat a másik után a sikamlós csúszdára.

MÁSODIK FEJEZET

A mint a mellső lábaim a sima rámpa felszínéhez értek, minden rosszra fordult! A mancsaim előrecsúsztak, én pedig forogva orra buktam. A karmaimmal próbáltam megkapaszkodni, de egyáltalán nem lassultam le. Csípte a szememet a belefröccsenő víz, semmit nem láttam, és egyre gyorsabban és gyorsabban csúsztam lefelé, míg aztán hirtelen loccs! Bele nem estem a medencébe. Küzdöttem, süllyedtem, és az orrom megtelt vízzel.

Éreztem, hogy Marco értem nyúl az erős kezével.

– Ó, Zeusz! – dicsért meg. – Ez remek volt!

Marco szólógatni kezdte Troyt, aki csak lehajolt és körbe-körbeforgolódott a magas emelvényen. Marco végül felment érte, majd kézben lehozta őt a lépcsőn. Hogy ez nekem nem jutott eszembe!

Marcóval többször lecsúsztunk a csúszdán. Ez egyáltalán nem tetszett nekem – *gyűlöltem!* –, de megtettem, mert Marcót nagyon boldoggá tette. Troy a lépcső aljánál várt minket, és amint Marco kiemelt engem a medencéből, rögtön rám ugrott.

– Mossuk ki szépen a klórt a bundátokból! – javasolta Marco. Boldogan követtük őt, de amint felénk fordította a slagot, és tiszta vízzel fröcskölni kezdett minket, a lelkesedésünk nyomban elpárolgott.

Miért kellett ezt? Hát nem lettünk elég vizesek?

Még mindig csuromvizesek voltunk, amikor Marco visszatett minket a ketrecbe. Hiába a kültéri szagok és Medve jelenléte mellettünk, amint elindultunk, a testvéremmel kimerülten álomba szenderültünk.

Amikor hirtelen megálltunk, Marco kivett minket, és letett a talajra. Ismét az udvarunkban voltunk, én pedig azonnal láttam, hogy a család, akivel korábban találkoztunk, összegyűlt a pázsiton, és törökülésben ülve vártak minket.

Troy és én örömittasan odaszaladtunk hozzájuk. Már kezdtem megszeretni Marcót, aki bizony ismerte a legszuperebb helyeket, ahova érdemes volt elvinni egy kutyát. De ő mégiscsak egyetlen személy volt. Itt viszont több fiú, több lány, egy férfi és egy nő is volt. Ők egy *család* voltak. És én velük akartam lenni.

Ráadásul éreztem, hogy ők már nagyon szeretnek engem. Marco kedvelt engem, és tetszett neki, hogy lecsúsztam vele a csúszdán. De ahogy Medve kimászott a ketrecéből, és hűségesen leült Marco lába mellé, rájöttem, hogy Marcónak már van egy kutyája, aki nem én vagyok, és nem is Troy.

– Aloha, Mr. 'Ōpūnui! – üdvözölte őket Marco vidáman.

Roger is ott volt, és mosolygott.

– Aloha, Marco! Jó néhányan izgatottan vártak titeket.

A gyerekek olyan sok kedvességgel árasztottak el minket, hogy nem győztünk tekeregni körülöttük gyönyörűségünkben.

– Melyikük lesz a mienk? – kérdezte a nő sürgetően. – Sikerült eldöntenie, melyiket akarja megtartani?

Marco bólintott.

– Igazából – javította ki a nőt kedvesen – nem tartom meg egyiket sem. Vízimentő kutyának fogom kiképezni, és eladom tengerentúli vevőknek.

– Tengerentúli? – kérdezett vissza a férfi.

– Itt, az Egyesült Államokban nem igazán használunk vízimentő kutyákat – magyarázta Marco. – Az egyetlen hely, amiről tudok, az a maine-i Scarborough városa. Európában azonban népszerű módszer. – Oda nézett, ahol a gyerekek éppen nagyban dögönyöztek engem és Troyt. – Mindkettő remek kutya, a legjobbakkal között vannak ebben a korban. De Zeusz valósággal rettenthetetlen volt. Szinte látom magam előtt, ahogy egy nap majd egy mozgó helikopterből kiugrik, és hatalmas hullámveréssel a vízbe csobbanva kiment egy úszót. Zeusz tehát az, akit magammal viszek.

Meghallottam a nevemet és Marco dicsérő hangsúlyát. Gondoltam, biztosan most közli a családdal, hogy én vagyok a legjobb kutya, és ezért nekem kellene velük mennem. Éppen ezért megdöbbsentem, amikor a nő megfordult, és elkiáltotta magát:

– Troy lesz az!

A család ekkor azonnal körülvette a testvéremet, simogatták, puszilgatták, ő pedig válaszképpen az arcukat nyalogatta. A gyerekek mosolyogtak és boldogan nevetgéltek.

– A mi kutyusunk vagy! A mi kutyusunk vagy! – mondogatta az egyik fiú.

A lány, akinek az ölében ültem, a karjába vett, felkelt a pázsitról, majd gyengéden Marco lábához tett.

Megnyaltam Marco lábujját, hogy ne érezze hanyagolva magát, majd megfordultam, hogy visszasiessek az új családomhoz. Marco azonban megfogta a nyakörvemet, és visszatartott engem.

Értetlenül néztem, amikor pár pillanat múlva egy fiú, aki kicsit imbolygott a testvérem súlya alatt, kivezette az egész családot a kapun. Én hátramaradtam Marcóval. Nem volt választásom.

Amikor a család mögött becsukódott a kapu, rájöttem, hogy talán az volt az utolsó pillantás, amit valaha is vethettem a testvéremre. Ahogy az emberek a lánytestvéreimet, a többi fiútestvéreimet és az anyukámat elvitték a nagyvilágba, Troyt is elvitték az övéi.

És velem mi lesz? Felnéztem Marcóra. Bár dicsért engem, és barátságosan mosolygott rám, nem éreztem, hogy úgy belém szeretett volna, ahogy azok a gyerekek beleszerettek Troyba.

Vajon ez azt jelentette, hogy soha nem lesznek saját embereim?

– Gyere, Zeusz! – mondta Marco. – Hazamegyünk.

Nemsokára ismét a ketrecben találtam magam. A mancsaim alatti kárpiton ott volt a testvérem szaga, de ő már nem volt velem.

Medve mogorván meredt rám a mellettem lévő ketrecből. Ezek szerint csalódott, amiért viszontlát engem. Elaludtam, de amikor megálltunk, azonnal felriadtam. Nem otthon voltunk. Sem azon a helyen, ahol medencék, sodrófolyosók és csúszdák voltak. Valahol máshol voltunk. Erős, párás illatok töltötték meg az orromat – nedves növények, sár, víz. *Mozgó víz* – hallottam a hangját.

Marco kiemelt engem, és óvatosan letett a fűbe. Lecsücsültem, de aztán Marco ismét felvett, és felvitt a házhoz vezető pár lépcsőfokon. Medve előttünk ügetett be a bejárati ajtón.

– Milyen édes kiskutya! – bűgött egy női hang. Egy terebélyes, illatos kezű asszony nyúlt felém. Olyan magas volt, mint Marco, de sokkal lomhábban lépdelt. Ahogy rám mosolygott, a fehér fogai szinte világítottak a sötét bőrre mellett.

– Tutu, ez itt Zeusz. Egy ideig velünk fog lakni.

A hölgy (Tutu?) felnevetett, én pedig megnyaltam az arcát.

– Zeusz!

– Hallottál a fiam felől? – kérdezte Marco a csodálatos asszonytól.

– Kimo leszállt. Már a reptéri transzferen ül. Olyan tíz perc múlva meg is érkezik – felelte, ahogy letett engem.

Marco elvigyorodott.

– Alig várom, hogy megmutassam neki a születésnap ajándékát.

Tetézni akartam az örömet, ezért futkározni kezdtem a házban. Leszegtem az orromat, majd Medvének estem. A füléhez kaptam, aztán elrohantam előle. Úgy tűnt, nem veszi észre, mennyire jól szórakozunk. Felvillanyozódtam, amikor Marco isteni illatú ételt tett Medve táljába, nekem viszont valami egyszerűbb tápot rakott egy kisebb tálkába. Mindketten behabzsoltuk az ételünket. Utána odaléptem Medve táljához, hogy lássam, mit hagyott nekem, és csalódottan vettem tudomásul, hogy semmi sincs benne. Itt voltam én, az új kutya a háznál, és még üdvözlő ajándékot sem kaptam.

Hogy elszórakoztassam magam, találtam egy polcot, amin ízetlen papírholmik voltak. Egyet kihúztam, és elkezdtem darabokra tépkedni.

– Nem! – kiáltotta Marco.

Megijedtem. Még soha nem hallottam ilyen szót, sem ilyen hangnemet egy embertől. Magyarázat reményében Medvére néztem, aki úgy meredt rám, mintha valami rosszat tettem volna. Mi volt ez a „nem”?

– Ne rágd a könyveket, Zeusz! – szidott meg Marco. Leszegtem a fejem, és a két fületem leengedtem.

– Kimo mindjárt itt van – jelentette be Tutu.

– A kutyákat beviszem a hátsó szobába, hogy a kutyarács mögött várják ki, míg Kimo lepakol – magyarázta Marco. Felugrottam, amikor Marco azt mondta: – Medve!

Követtem a nagy kutyát egy folyosón keresztül egy szobába, aminek az ajtaja egy rács volt.

Medve rosszkedvűen nézett rám. Úgy tűnt, mintha azt hinné, hogy ami most történik, az az én hibám.

Marco bezárt minket, aztán magunkra hagyott. Medve várakozóan leült a rácsnál, úgyhogy én is így tettem. Mindketten élénken felpattantunk, amikor izgatott hangokat hallottunk. Egy másik férfi nemű ember érkezett.

– Tutu Nani! – kiáltott a jövevény. A hangja fiatalabbnak tűnt Marcóénál.

– Aloha, Kimo! Olyan jó, hogy hazaértél!

Medve és én is erősen a rácsnak préselődtünk. Észrevettem, hogy a rácsok közötti rés széles – ami azt illeti, pont egy kiskutya szélességű. A kis orromat a résbe dugtam, majd addig izegtem-mozogtam, míg az egész testemet át nem préseltem rajta.

Medve rosszallóan meredt rám, de ő most már a rács másik oldalán volt, és tudtam, hogy igazából csak irigy, mert ő nem tudta megcsinálni azt, ami nekem sikerült. Hatalmas sebességgel szaladtam végig a folyosón a hangok felé.

– Milyen volt a születésnapod? – kérdezte Marco.

– Nagyszerű – jött a válasz. – Anyától egy kosárlabdát kaptam.

– Tőlem is kapsz valamit – jegyezte meg Marco mosolyogva.

Kicsúsztam egy sarok körül a kanyarban, és láttam, hogy egy fiatal fiú beszélget Marcóval. Az új jövevény észrevehetett, mert megfordult, és az egész arca felragyogott a mosolytól.

– Azta! – kiáltott fel. – Egy kutyust kapok!

A fiú térdre ereszkedett, felém nyújtotta a karját, én pedig az ölébe vetődtem. Éppen olyan nagyszerű volt, mint amikor a folyó partjáról Marco mellé a vízbe vettem magam. Egy olyan ugrás volt ez, ami

az addig ismert életemből a jövőmbe juttatott. Ráébredtem, hogy ezért vagyok itt. Ez a fiú lesz az én emberem!

– Ó... – dünnyögte Marco.

A fiú vigyorgott, miközben próbáltam arcon nyalni. Folyton elhajolt előlem.

– Hogy hívják?

– Zeusz.

– Ó, Zeusz! Zeusz! – A fiú nevetve kapkodta a levegőt.

Marco megköszörülte a torkát.

– Az a helyzet, hogy nem ez a születésnap ajándékod.

A fiú nagy nehezen talpra állt. Próbáltam felkapaszzkodni rá, hogy a karjában maradjak, de gyengéden leengedett a padlóra. Ekkor a lábát vettem célba, és elkezdtem rágcsálni a cipőfűzőjét.

– Nem, ez az ajándékod. – Marco a kanapé mögé nyúlt, és elővett egy hosszú, fehér deszkát.

– Ó! – kiáltott fel a fiú. – Vettél... ööö... vettél nekem egy új szőrfdeszkát? Ez szuper! Igen, köszi szépen, apu!

– Boldog születésnapot, Kimo! – szólalt meg Tutu a helyiség másik végéből. – Tizenhárom év! Már nagy kamasz fiú vagy!

Marco odajött hozzánk. Csóváltam a farkam, de még mindig a fiút bámultam.

Marco nem az én emberem volt, de ez a fiú... Ahogy egymás szemébe néztünk, egyszerűen éreztem. Minden kutyának van egy embere, és az enyém bizony ő volt.

– Zeusz nem marad nálunk végleg – magyarázta neki Marco. – Jól tudod, hogy működik ez, Kimo. Másfél évente hozok egy új kutya-kölyköt, kiképezem, aztán eladom az árverésen vízimentő kutyának. Ez része a munkámnak.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói **KEDVEZMÉNNYEL** lehet a Tiéd
a kiadó mindkét webáruházában!

Megrendelem most a **KönyvSárkányon!**

Megrendelem most a **Könyvmolyképzőn!**

Köszönjük, hogy megrendeléssel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

